

Chybějící legendy

Já nejsem Forest.
Ta slova běžela Iris hlavou, zatímco příštího rána kráčela po Broad Street. Byla v srdci města, všude kolem ní se tyčily vysoké budovy, které mezi sebou zadržovaly chladný vzduch, poslední stíny ustupující noci i vzdálené zvonění tramvají. Blížila se do práce, dodržela svou obvyklou denní rutinu, jako kdyby se předchozí noci nic podivného nestalo.

Já nejsem Forest.

„Tak kdo tedy jsi?“ zašeptala, ruce v kapsách sevřené v pěst. Pomalu se na ulici zastavila.

Pravdou bylo, že měla příliš velký strach, než aby odepsala nazpátek. Namísto toho strávila hodiny před svítáním ve společnosti změní vlastních vyděšených myšlenek, jak se snažila vybavit si, co všechno napsala v předchozích dopisech. Pověděla Forestovi o tom, že nechala školy. To by pro něj byla rána – nesplněný slib –, a tak rychle dodala, že získala vytouženou práci v *Gazette*, kde už brzy pravděpodobně povýší na sloupkařku. Přestože se zmínila o téhle důvěrné informaci, nikdy neprozradila své pravé jméno; všechny dopisy Forestovi zakončila svou přezdívkou. Kytička. A rozhodně se jí ulevilo, že –

„Winnowová? Winnowová!“

Něčí ruka jí stiskla paži jako ve svěráku. Vtom s ní kdosi škulbl vzad s takovou silou, až si rozkousla spodní ret. Iris zavrávala, ale nakonec našla ztracenou rovnováhu právě v okamžiku, kdy se kolem ní s mazlavým svistem prohnala tramvaj, tak blízko, že Iris ucítila kovovou pachut v ústech.

Málem ji srazila.

Z toho vědomí se jí okamžitě roztrásla kolena.

A někdo ji stále ještě svíral za paži.

Vzhledla a spatřila Romana Kitta v jeho módním světle hnědém kabátu, zářivých kožených botách a s ulíznutými vlasy. Zíral na ni, jako by jí právě vyrostla druhá hlava.

„Měla bys dávat pozor, kam jdeš!“ vyštěkl a pustil ji, jako kdyby ho její dotek spálil. „Chyběla vteřina a díval bych se, jak tě ta tramvaj rozmáčkne.“

„Já jsem ji viděla,“ odsekla mu a urovnala si kabát. Málem jí ho roztrhl, což by jí vážně mrzelo.

„Dovolím si nesouhlasit,“ oponoval Roman.

Iris předstírala, že ho neslyšela. Opatrně překročila koleje, a když spěchala po schodech do vstupní haly redakční budovy, ucítila, jak ji na patách dřou puchýře. Měla dnes obuté matčiny elegantní kotníkové střevíce, které jí sice byly o velikost menší, ale musí si s nimi vystačit, dokud si nebude moct koupit nové. A protože jí v chodidlech bolestivě škubalo... rozhodla se, že pojedou výtahem.

Bohužel jí byl Roman v patách a Iris v duchu zasténala, když si uvědomila, že pojedou společně.

Stáli a čekali na výtah bok po boku.

„Jsi tu brzy,“ poznamenal nakonec Roman.

Iris se dotkla svého bolavého spodního rtu. „To ty taky.“

„Autry ti svěřil nějaký úkol, o kterém nevím?“

Dveře výtahu se otevřely. Iris se jen usmála, vstoupila dovnitř, a když ji Roman následoval, postavila se od něj co možná nejdál. Malý prostor však naplnila jeho kolínská; snažila se nedýchat příliš zhluboka.

„Vadilo by ti, kdyby ano?“ odvětila, jakmile se dal výtah rachotivě do pohybu.

„Včera jsi tu zůstala přesčas a na něčem jsi pracovala.“ Roman mluvil rozvážně, Iris by však přísahala, že mu v hlase zazněla stopa znepokojení. Opřel se o dřevěné obložení a zadíval se na ni. Odvracela od něj oči, ale najednou si byla až příliš dobře vědoma matčiných ošoupaných bot a své zmuchlané kostkované sukně. Vlasů, které se jí uvolnily